

“Сам по себе си животът нищо не означава, цената зависи от неговата употреба.”

Жан-Жак Русо

Изпрати SMS за да разбереш съдбата си! Чували сте това по телевизора, радиото, чели сте го в интернет, на билборд или на дисплея на телефона си. Аз не искам да разбера съдбата си, аз искам да я създам, защото “Сам по себе си животът нищо не означава, цената зависи от неговата употреба.” според Жан-Жак Русо.

Чували ли сте „знаците на съдбата”, „превратностите на съдбата”, „никой не може да избяга от съдбата си”? Разбира се, всички сме чували и самите ние употребяваме тези фрази толкова често. А защо тогава твърдим, че всичко в живота ни зависи от нас – от нашите амбиции, от нашите мечти, от нашите възможности? Защо се борим със съдбата? Може би, за да докажем на себе си, че имаме власт над нея.

Защо родителите на спящата красавица не се примиряват щом разбират участта и? Те решават да надхитрят съдбата, като скрият всички вретена в кралството. Принцесата все пак се обожда и заспива заедно с цялото кралство. Но изведнъж в следващият момент принцът преудолява безброй препятствия и я събужда. Животът им става по-хубав от всякога. Родителите са успели да надхитрят съдбата, водени от позитивното мислене. Те вярват докрай и не се отказват. Съдбата оценява това и само приспива скъпото им дете. Тя сякаш прекланяйки се пред родителската самоотверженост им дава друг начин на употреба на живота. А още по висока е цената на смисления човешки живот изпълнен с обич, всеотдайност и доброта. Не е трудно, да повишиш цената на своето съществуване, като се посветиш на добруването, та дори и това да е само приказка.

А може би е легенда или мит! Неизбежно всеки един от нас си задава въпроса „имало ли ги е някога героите?”, „Къде?”, „Кога?”. Това не е важно. Важно е че може би някъде, та дори и само в човешкото съзнание, тях ги е имало. Важно е, че са въздействали върху човешката психика и са я правили по-стабилна. Важно е, че в древногръцката митология цар Лай, разбирайки че ще бъде посечен от ръката на новородения си син- Едип, действа спонтанно и егоистично. Решава, че трябва да го убие. Но съдбата има друго мнение. Бягайки от нея цар Лай сякаш я предизвиква. Колелото на живота така се завърта, че младият Едип извършва всичко писано му. Жестоко и небожествено е случващото се. Потвърждава това, че сме безсилни да променим съдбата си. Всички усилия са напразни и не си заслужава да плащаме тази висока цена - цената на промяната. Всичко до тук ни удря в съзнанието и ни доказва “Сам по себе си животът нищо не означава ...”.

Някой го чертае и ние сме тези, които следваме нишката на Клото, най-малката и безрасъдна от мойрите, която просто е искала да се позабавлява. Следваме Лахесис, превеждаща нишката през всички изпитания, която просто не е успяла да си справи с плетениците на помалката си сестра. Малко жестоко, но все пак, Атропос, най-старата, отрязва нишката за да прекъсне спора и така прекъсва един невинен човешки живот.

Живот - лабиринт. Пътищата там са асфалтирани, но посоката не е предначертана. Поставен на кръстопът всеки е длъжен да направи своя избор - може да се довери на пътеводната си звезда и да се отклони, а може и да последва предначертаната му нишка от живота. Ще успеем ли да употребим живота си правилно зависи от самите нас, защото и асфалта по пътя е поставен от самите нас. Някой си поставят мека и равна постеля, други следват трънливия път. Някой се изкачват, други падат. Някой избират животът им да протече безметежно, под вихърът на танца, на масата с чаша в ръка, други крадат и се възползват от труда на другите. Трети стоят и разчитат натези около себе си. Всичко това предопределя техния избор и начин на живот. Те употребяват живота си, но как? Други плащат висока цена. Ще кажете цената на успеха! Цената да бъдат успели, доволни, щастливи, влюбени. Може би ще бъдат преследвани, ще бъдат обект на хорска завист и злоба, но все пак те са избрали този начин на употреба на живота.

Макар и употребявано, като сравнение много често преекспонирано за мен животът е театър. Ние всички играем в него, но важното е в какъв жанр ще си изберем да „творим”. Всеки е значим в своята постановка, всеки получава своя роля, но начинът по който ще я изиграе зависи единствено и само от него. Не е лесно да живееш, не е лесно да играеш ролята, която все пак ти си си избрал, била тя добра или лоша. Като режисьори на нашия живот, наша задача е да изберем ролята, която ще изпълним най-пълноценно. Съдбата е сценария в този театър, но всеки актьор има право да го промени да направи своя нова трактовка, която да го удовлетворява. Цената на билетчето за постановката зависи от това как ще изиграем ролята си т.е. от употребата на живота ни.

И за това съм сигурна, че животът се дава на всеки, животът се живее от всеки, но един ден когато се обърна назад в миналото искам да знам, че ще мога да искам висока цена за моя живот, защото съм го употребила пълноценно!

Виктория Александрова Анталавичева – IX^б клас